

TICĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Efez.6:10-18; Ebr.11; Jēk.2:18,19; 1.Pēt.1:3-8.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.” (Efez.2:8,9)

Ir atšķirība starp ticību un racionālu pārliecību. Ticība bibeliskajā nozīmē nav balstīta uz mūsu saprātu (lai gan tā nav arī nesaprātīga, vai neracionāla!); tā nav balstīta uz mūsu emocijām (lai gan arī emocijām tajā ir sava nozīme). Ticība ir dziļi iesakņojusies pārliecība, kas ietekmē visu cilvēka būtību. Ticība ir princips, kas vada cilvēka dzīvi. Ticība ir līdzeklis, ar kā palīdzību pasniegties pēc Dieva apsolījumiem un tos iemantot; tos nevar redzēt, bet apzināties gan.

Ebrejiem 11:1 runāts par ticības būtību. Pāvila vēstules ebrejiem eksperts Viljams G. Džonsons ierosinājis, ka labāks tulkojums šim tekstam būtu: „Ticība ir augstākā rīcība/darbs [title deed – angļu], uz ko mēs ceram, drošība par to, ko mēs neredzam.” („Bībele tuvplānā: vēstule Ebrejiem”, 204.lpp.)

NEDĒĻA ĪSUMĀ:

Ticība ir kristieša dzīves vadlīnija. Tā norāda, kā jādzīvo un jāattiecas pret Dievu un citiem. Lai arī cik svarīgi ir ar prātu piekrist Bībeles mācībām, ticība ir daudz kas vairāk. Šonedēļ uzzināsim, cik nozīmīga tā patiesībā ir.

* Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 11.aprīlī.

TICĪBA – DĀVANA NO DIEVA

Kas ir ticība?

Vienkārša definīcija būtu: „Ticība ir pārliecināta un paklausīga uzticēšanās Dieva mīlestībai, realitātei un varai, kas atspoguļojas Viņa darbos un apsoliņumos.”

Cik brīnišķīga dāvana, dzīvojot tik briesmīgā, kritušā un salauztā pasaulē. Nav brīnums, ka daudzi ticību uzskata par brīnišķīgāko dāvanu cilvēcei. Tomēr jautājums ir: vai kādreiz esat mēģinājuši atklāt, kur jūsu ticība radusies? Kādēļ jūs ticat Dievam, bet citi, kurus jūs pazīstat, netic? Kāda bija jūsu audzināšana bērnībā? Vai jūsu vecāki ticēja Dievam? Vai jūs vienmēr esat apmeklējuši draudzi? Vai par to, ka ir Dievs, kas jūs mīl, jūs pārliecināja Bībeles pētīšana un reliģisku grāmatu lasīšana? Vai jūs apmierināja filosofiskie argumenti, kas sagatavoja „lēcienam” ticībā? Galu galā ticība ir brīnums, dāvana no Dieva.

Kā apustulis Pāvils uzsver ticības kā dāvanas būtību? Efez.2:8. _____

Par vienu varam būt pārliecināti: tāpat kā bez mīlestības mēs neesam īsti cilvēki, bez ticības mēs nevaram kļūt par tiem, kādi bijām paredzēti. „Bez ticības nav iespējams darīt prieku Dievam. (..) Ievērojiet, ka vēstulē Ebrejiem nav teikts, ka bez ticības ir grūti Dievu iepriecināt vai ka bez ticības būs nepieciešams ilgs laiks, lai Viņš būtu apmierināts. Tieši pretēji, tiek apgalvots, ka tas ir neiespējami. Īsi sakot – ticība ir neaizvietoājama. Dieva varoņi pagātnē dzīvoja ticībā un arī Viņa ļaudīm šodien jādzīvo ticībā.” (Džordžs Naitis „Pētot vēstuli Ebrejiem: komentāri”, 198.lpp.)

Kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei, lai labāk sagatavotos ticības dāvanai? Kādas izmaiņas būtu nepieciešamas, lai mēs pret šo dāvanu būtu atvērtāki? Rom.10:17; arī Ebr.11:6. _____

Dažkārt dzirdam cilvēkus sakām: “Kā es vēlētos, lai man būtu ticība. Ko jūs šādiem cilvēkiem ieteiktu? Kādas izmaiņas viņiem būtu jāveic, lai pret šo dāvanu būtu atvērtāki? Skat. Marka 9:24. _____

MŪSU TICĪBAS PAMATS

Ir kāda slavena dziesma ar šādiem vārdiem: „Mana ticība ir celta ne uz ko mazāku kā Jēzus asinīm un taisnīgumu.” Ļoti svarīgi, lai mēs nekad šo patiesību neaizmirstu. Jēzus Kristus ir galvenais mūsu ticības pamats un avots. Tomēr, lai gan ticības dāvana ir mīkla, kas ir pārāka par mūsu sapratni, Bībele mums sniedz ieskatu attiecībā uz to, kā ticība tiek atmodināta un stiprināta. Bībeles laikā dažiem cilvēkiem bija kāds pēkšņs piedzīvojums, kas kalpoja kā ticības ceļojuma iesākums. Visspilgtākais piemērs tam droši vien ir Pāvils. Tomēr ir arī stāsti par cilvēkiem, kuru apziņa par Dieva vadību viņu dzīvēs nākusi lēnām, atklājoties pamazām un vadot tos pa ticības ceļu. Nav šaubu, ka šāds piedzīvojums ir būtiska mūsu garīgās dzīves daļa. Tomēr ticībai ir jābūt ar saturu, un Svētajos Rakstos nodrošinātajām atklāsmēm ir būtiska loma ticības nostiprināšanai.

Kāda loma Svētajiem Rakstiem ir kristieša ticības pieredzē? Jāņa 5:39; 2.Tim.3:15. _____

Svētie Raksti acīmredzot ir ļoti nozīmīgi, un, ja tos atstāj novārtā, tas var tikai kaitēt. Tomēr tas, kā tieši Svētie Raksti palīdz atmodināt un veidot mūsu ticību, nevar tikt cilvēcīgi izskaidrots. Tas nav izskaidrots pat slavenajā ticības definīcijā, kas atrodama vēstules Ebrejiem 11.nodaļā. „Ebrejiem 11:1 nav „pistis” [grieķu valodā – ticība] definīcija, bet drīzāk definīcija tam, kā ticība darbojas. Apustulis pavisam noteikti necentās aprakstīt psiholoģisku ticības skaidrojumu. Viņš izceļ divas galvenās spējas, kas padara ticību iespējamu, – pārvērst cerību par realitāti un neredzamo par redzamo.” (Viljams G. Džonsons, „Bībele tuvplānā: vēstule Ebrejiem”, 205.lpp.)

Kas Jēkaba 2:18, 19 teikts par ticības būtību? Kādēļ ticība ir kas vairāk par intelektuālu piekrišanu Dieva eksistencei un citām doktrīnām? _____

Kādēļ dažiem Bībeles lasīšana izmaina dzīvi, turpretī citi apgalvo, ka neizjūt neko? Ko jūs ieteiktu cilvēkam, kas Bībeli lasa, tomēr apgalvo, ka nedzird, kā caur Bībeli viņu uzrunātu Dieva balss? _____

TICĪBAS PIELIETOŠANA

Stāstot par Kristus dziedināšanas brīnumiem, evaņģēliju autori uzsver, ka galvenais faktors nebija maģija vai burvestības, bet ticība. Dziedinātie cilvēki tika aicināti ticēt. Jēzus sacīja: „Lai jums notiek pēc jūsu ticības.” (Mat.9:29) Tomēr ne vienmēr ticība rodas, pateicoties neparastām pieredzēm, kurās māmams dievišķās iejaukšanās brīnums. Patiesībā daudzi šādiem brīnumiem atrod citus skaidrojumus.

Izlasiet Lūkas 16:30,31. Kādas būtiskas atziņas ietvertas šajā rakstvietā? _____

Redzot Dieva darbību gan pašu, gan citu dzīvēs, tiks stiprināta ticība, tomēr ticība bieži būs jau pirms Dieva iejaukšanās mūsu dzīvē. Ticība gaidīs Dieva iejaukšanos. Dievs ir apsolījis – ja Viņam ticēsim, Viņš darbosies caur mums un mūsu labā. Ticībā un uzticoties mums Viņš jātur pie dotā Vārda.

Kā Rom.1:17, Gal.5:6, Jēk.2:17,18 un 1.Jāņa 5:4,5 atspoguļoti dažādi „dzīvošanas ticībā” aspekti? _____

Kāds ir ticības trūkuma traģiskais rezultāts? Rom.11:20; Ebr.3:19. _____

Rom.11:20 skaidri norāda, ka Pāvils runāja par senajiem ebrejiem, kas glābšanas apsolījumu saņēma derības attiecībās ar Dievu. Viņiem bija iespēja izbaudīt pilnīgu dzīvi Kristū, kas tiek dāvāta visiem, kuri tic, tomēr viņu pieredze un neveiksmes ir skarbs atgādinājums, ka „bez ticības nevar patikt [Dievam]” (Ebr.11:6).

Lai gan ticība ir dāvana, kādi ir jūsu ticības iemesli? Kā iespējams praktiski stiprināt ticību? Kā var ticību pazaudēt? _____

PIEAUGOT TICĪBĀ

Ticība pieaug, ja, sastopoties ar šaubām un šķēršļiem, turpināsim turēties pie Dieva apsolījumiem neatkarīgi no savām izjūtām vai apkārtējiem apstākļiem. Ticība ir kas vairāk par jūtām; tas ir princips, kas pārspēj cilvēcisko emociju svārstīgumu. Ticība nozīmē darīt to, ko Dievs mums ir lūdzis, arī brīžos, kad to nevēlamies.

Pieaugot žēlastībā un zināšanās par Jēzu Kristu, jūs izmantosiet katru priekšrocību un iespēju iegūt vairāk zināšanu par Kristus dzīvi un raksturu; tas nozīmē, ka jūs darīsiet visu, lai pieaugtu žēlastībā un ticībā. Iepazīstot Jēzu, pieaug jūsu ticība. Jēzu var iepazīt, pārdomājot un pētot Viņa dzīvi un mīlestību. Nekas tā nenoniecina Dievu kā cilvēks, kurš sakāmiem esam Viņa mācekļi turas no Viņa pa gabalu.

Kā Pēteris izaicināja ticīgos? 2.Pēt.3:18. _____

Kā šo izaicinājumu uzņēma Tesalonikas draudze? 2.Tes.1:3. _____

Kā „ticības vairogs” veicina garīgu izaugsmi? Kā ticība attiecināma uz pārējām „Dieva bruņām”, kas aprakstītas Ef.6:10-18? _____

Kristieša mērķis ir kļūt „nobriedušam” ticībā. Tas ir process visas dzīves garumā. Lai gan izjūtam izaugsmes svētības un „stāvam ticībā” (1.Kor.16:13), brīžiem var rasties šaubas, kādēļ citi joprojām ir „vāji” (Rom.14:1). Bieži novērojama tieksme aizmirst, ka lielākajai daļai no mums pagāja salīdzinoši garš laika brīdis, līdz mēs garīgajā ziņā nonācām tur, kur esam šodien. Tomēr reakcijai nekādā gadījumā nevajadzētu būt lepnībai un citu tiesāšanai (1.Kor.10:12). Dievs rada ticību un tās izaugsmi, un jebkāda garīgās dzīves izaugsme ir tikai Viņa nopelns. Šo patiesību nedrīkst aizmirst, bet jāatceras arī, ka pateicoties tieši personīgajiem lēmumiem varam palīdzēt radīt pozitīvu vidi garīgajai attīstībai.

Vai ir kādas pazīšanās, vietas vai masu informācijas līdzekļi, kas negatīvi ietekmē jūsu ticību? Ja tā, vai esat gatavi no tiem atteikties? Atbilde atkarīga no tā, cik svarīga jums ir ticība. _____

TICĪBA PERSONAI

Doktrīnas, protams, ir svarīgas. Apgalvojot, ka ticam Dievam, mēs vēlēsimies par Dievu uzzināt ko vairāk, un būsīm gatavi uzņemt to, ko Viņš mums atklāj. Pašsaprotami, ka vēlēsimies nonākt līdz strukturētai izpratnei par to, kam mēs ticam attiecībā uz mūsu Radītāju un Viņa attieksmi pret mums, un vēlēsimies būt pārliecināti, ka zinām Viņa gribu. Tomēr, lai gan ticam, ka draudzes doktrīnas ir patiesas, ticība nav balstīta tikai un vienīgi uz doktrīnu sistēmu, bet gan uz Jēzu. Doktrīnas pašas par sevi nav tikai sākums vai gals. Doktrīnas palīdz labāk izprast Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir paveicis.

Zināmā mērā doktrīnu lomu kristīgajā ticībā var pielīdzināt gramatikas lomai valodā. Valoda kā sazināšanās līdzeklis pastāv tikai tādēļ, ka vārdiem, kurus sakām un rakstām, ir zināma gramatiska struktūra. Līdzīgi, izmantojot doktrīnas, mēs piešķiram struktūru mūsu ticības saturam. Viduslaiku teologs Anselms reiz teicis, ka teoloģija ir ticība, kas meklē sev skaidrojumu.

Kas Jaunajā Derībā sacīts par doktrīnas nozīmi? 1.Tim.4:15; Titam 2:1. _____

Pamatotām doktrīnām ir liela loma, bet doktrīna un teoloģija, kas ir tikai nedzīva teorija, nevar nevienu glābt. Cilvēks var būt teologs un tajā pašā laikā neticēt Dievam. Galu galā ticība nozīmē ne tikai vairāku bībeliski pareizu dogmu pārzināšanu, bet gan uzticēšanos Personai, uz kuru šīs doktrīnas attiecas.

Kā šajā un nākamajā dzīvē glābšana saistīta ar ticību dzīvības Avotam? Jāņa 3:36, 6:35. _____

Kas ir pamatpārliecība, uz kuras veidota draudze? Mat.16:13-19. _____

Mateja 16. nodaļa bieži izmantota kā pierādījums, ka apustulis Pēteris uzskatāms par kristīgās draudzes dibinātāju. Šai idejai nav bībeliska pamatojuma. Tieši pretēji: Kristus ir Klints, uz kuras veidota draudze. (Skat. 1.Pēt.2:4-8.) Un tieši ticība šai Klintij – nesatricināmā pārliecība, ka Jēzus, Dieva Dēls, ir mūsu Glābējs, – padara draudzi par to, kas tā ir – Dieva draudze, nevis kāda cilvēka dibināta institūcija.

Ja kāds teiktu: „Es ticu Jēzum, ticu Viņa mācībām, tomēr dažreiz mani pārņem šaubas.” Ko jūs šim cilvēkam sacītu? Kādu palīdzību un padomu varētu viņam sniegt? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pēteris savus brāļus pamudina pieaugt ‘mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā’ [2.Pēt.3:18]. Augot žēlastībā, Dieva ļaudis iegūs arvien skaidrāku Viņa Vārda izpratni. Tie Bībeles svētajās patiesībās ieraudzīs jaunu gaismu un skaistumu. Tā tas ir bijis draudzes vēsturē visos laikmetos un tāpat būs arī turpmāk līdz galam. (..)

Ticībā mēs varam raudzīties nākotnē un uzticēties Dieva apsolījumam, ka, savienojot cilvēcīgās spējas ar dievišķo spēku, mēs garīgi pieaugsim un mūsu dvēsele nonāks ciešā saskarē ar Gaismas Avotu. Mēs varam priecāties, ka viss, kas Dieva vadībā mūs agrāk mulsināja, tad kļūs skaidrs.” (Elena Vaita, „Ceļš pie Kristus”, 106.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vēstules ebrejiem 11.nodaļā atrodam ticības varoņu uzskaitījumu. Tomēr ievērojiet, ka praktiski katram no šiem varoņiem bija rakstura nepilnības un kļūdaina rīcība. Kādu iedrošinājumu jums varētu sniegt šo cilvēku kļūdas un grēki, kad arī jūs tiksiat kārdināti atteikties no ticības savu nepilnību un grēku dēļ?

2. Lielākā daļa kaut reizi ir piedzīvojuši ticības krīzi, tomēr, izklūstot no šīs situācijas, esam jutušies atjaunoti. Ja tā ir noticis arī ar jums, kā jūs pārdzīvojāt šo krīzi? Ko jūs varētu darīt, ja redzētu, ka ģimenes vai draudzes locekļi pārdzīvo līdzīgas cīņas? Kā jūsu pieredze varētu viņiem palīdzēt?

3. Kādi ir jūsu ticības izaicinājumi? Vai tie ir intelektuāli, piemēram, jautājumu par zinātnei pret reliģiju? Vai arī tie saistīti ar vidi, kurā dzīvojat, strādājat vai atpūšaties? Vai varbūt tie uzbrūk attiecību jomā? Kādēļ ir svarīgi neizvairīties no šiem izaicinājumiem?

4. Nav nepieciešama ticība tam, ko iespējams pierādīt; ticība ir nepieciešama, lai ticētu tam, ko pierādīt nav iespējams. Kādēļ ir svarīgi saprast, ka neatkarīgi no visiem pierādījumiem, kas mums būtu attiecībā uz mūsu ticību, paliks arī neatbildēti jautājumi?

KOPSAVILKUMS:

Ticība ir pieredze. Tā ir cieši saistīta ar pārliecību un uzticēšanos. Ticības atmodināšanā, stiprināšanā un uzturēšanā būtiska loma ir Svētajiem Rakstiem. Bet ticība nav tikai apziņa; tas ir princips, kas koriģē mūsu dzīvi Dieva un līdzcilvēku priekšā.